

VEZOS DE ROSALÍA DE CASTRO

Daquelas que cantan as pombas e as flores
todos din que teñen alma de muller.

Pois eu que non as canto, Virxe da Paloma,
iai!, ¿de que a terei?

*Tecín soia a miña tea,
sembrei soia o meu nabal,
soia vou por leña ó monte,
soia a vexo arder no lar...*

*Nasín cando as prantas nasen,
no mes das flores nasín,
nunha alborada maimiña
nunha alborada de abril.
Por eso me chaman Rosa,
mais a do triste sorrir,
con espiñas para todos,
sen ningunha para ti.*

*Miña terra, miña terra,
terra donde me eu criei,
hortiña que quero tanto,
figueiriñas que prantei,*

*prados, ríos, arboredas,
pinares que move o vento,
paxariños piadores,
casiña do meu contento...*

*Teño tres pitas brancas
e un galo negro,
que han de poñer bos ovos
andando o tempo;
i hei de vendelos caros
polo xaneiro;
i hei de xunta-los cartos
para un mantelo;
i heino de levar posto
no casamento...*

*Este vaise i aquel vaise,
e todos, todos se van.
Galicia, sin homes quedas
que te poidan traballar.
Tes, en cambio, orfos e orfas
e campos de soledad,
e nais que non teñen fillos
e fillos que non tén pais...*

*Cando penso que te fuches,
negra sombra que me asombras,
ó pé dos meus cabezales
tornas facéndome mofa.*

*Cando maxino que es ida,
no mesmo sol te me amostras,
i eres a estrela que brila,
i eres o vento que zoa.*

*Que pasa ó redor de min?
Que me pasa que eu non sei?
Teño medo dunha cousa
que vive e que non se ve.
Teño medo á desgracia traidora
que vén, e que nunca se sabe ónde ven.*

A FERNÁN CABALLERO

Señora: Por ser mujer y autora de unas novelas hacia las cuales siento la más profunda simpatía, dedico a usted este pequeño libro...

Santiago, 17 de mayo de 1863

*Vin de Santiago a Padrón
cun chover que era arroiar,
descalciña de pé e perna,
sin comer nin almorzar.
Polo camiño atopaba
ricas cousas que mercar
i aunque tiña ganas delas
non tiña para as pagar.*

*Unha tarde alá en Castilla
Brillaba o sol cal decote
naqueles desertos brilla.*

*Craro, ardoroso e insolente,
con perdón del, pois n' é modo
aquele de queima-la xente*

*e secar con tales bríos
a pobre inxeliña pranta,
a fonte, os sedentos ríos...*

*Mans de señora,
mans fidalqueiras
teñen todiñas
as costureiras;
boca de reina,
corpo de dama,
cómpralle a seda,
foxen da lama.*

*Que así mo pediron,
que así mo mandaron,
que cante e que cante
na lingua que eu falo.
Que así mo mandaron,
que así mo dixeron...
Xa canto, meniñas.
Coidá que comenzo.*